

במיפגש מיוחד במינו בין בובות נכות וילדים בריאים,

מפגר זה

אילנה המפגרת הבובה מדברת כמו שמדברת ילדה ממוגרת - לאט. היא מסבירה לילדים שהיא בסך הכל מבינה לאט. היא מספרת שהיא יכולה ללכת לבד למכולת.

מוטי הנכה על כיסא-גלגלים. הוא לוקה בשיתוק-מוחין. לכן הוא גם חובש קסדה לראשו. מכיוון שאינו שולט על שריריו וראשו עלול להיפגע. מוטי אומר כי מחלתו אינה מדבקת.

ת סלח לי, אולי אתה יודע מה השעה?

— רק רגע. עכשיו שתיים וחצי. רוני, איך אתה יכול לדעת מה השעה, אם אתה אפילו לא מסתכל בשעון?

— יש לי שעון ברייל, ואני יכול לדעת מה השעה כשאני ממשש את השעון. רוצה לראות?

— יפה יש מין בולקלך כאלה על השעון. נורא משונה.

— את יודעת רבי, יש לי גם ספרים שכתובים בכתב ברייל. את יודעת מי המציא את כתב ברייל?

— לא!

— אז אני אספר לך. המציא את זה ילד בשם לווי ברייל, שחי בצרפת לפני מאה שנה. גם הוא היה עיוור.

בובות בד

של חצי מטר בתפקידי נכים

איך נהיית עיוור?
— כשנולדתי, שמו אותי באינקובטור, והיה שם יותר מדי חמצן, אז התעוררתי.

— זה בטח משגע אותך, כי אתה לא יכול לעשות כלום.

— מה פיתאום? אני יכול לעשות המון דברים. אני קורא, אני משחק כדורגל עם כדור כזה שמצפצף, יש לי דמקה ושח ברייל.

רוני, ילד עיוור, לבוש ברטרנינג כחול ונעזר במקל לבן להליכה. רבי היא ילדה רואה, בלונדית מגונדרת, שסרט ורוד כשיערה.

רבי אינה מבינה איך אפשר להיות עיוור ולהמשיך לחיות כרגיל. רוני מסביר לה. הוא מספר לה שהוא יכול ללכת לסרטים, ואפילו אוהב את זה מאוד. הוא מספר לה שהוא יכול לדעת איזה צבע של בגדים הוא לובש, מכיוון שאמא שלו הצמידה תוויות ריח לכל צבע וכך הוא יודע שלחולצה הכתומה יש ריח של תפוחים, ולמיכנסיים החומים של ריח של לימון. הוא גם מסביר לרבי שזה לא כלייך נורא להיות עיוור, מכיוון שעיוורים שומעים למשל, יותר טוב מאשר הפיקחים.

רוני ורבי הן שתי בנות-תיאטרון. כמוהן גם אילנה, שהיא מפגרת, מוטי, שהוא פגוע שיתוק-מוחין, דינה, שהיא חרשת ומדברת בשפת-הסימנים, ואורה, שהיא ילדה בריאה אבל יש לה מישקפיים וזה קצת מציק לה.

כל הבובות האלה משתתפות בהצגת-ילדים מיוחדת במינה, המפגישה ילדים בריאים בגיל בית-הספר היסודי, עם בעיות של ילדים נכים.

מילים תקינות. ההצגה לילדים השכונה נולדה בארצות-הברית. היא תורגמה לעברית ובישראל ביים אותה הבימאי יעקב רון. ההצגה מורכבת מקטעים קצרים, שבהם מוצגת הנכות לפני הילדים. בחלק השני של כל קטע יכולים הילדים-הצופים לשאול את הכובת הנכה שאלות, ובצורה זו הם מקבלים אינפורמציה על חיי היומיום של הנכה.

הילדים, וגם המבוגרים, שחווים בהצגה, מרותקים למה שקורה על

הזדהות

התרגשות

הנאה